

BRAK I OBITELJ
PRILOG ZAKLJUČNOJ RASPRAVI NA TEOLOŠKO-
-PASTORALNOM TJEDNU »BRAK I OBITELJ U
PROTURJEČJU SA SUVREMENIM DRUŠTVOM«

Ivan GOLUB

Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
Vlaška 38, p.p. 432, 10 001 Zagreb
ivan.golub@zg.t-com.hr

Čestitam Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 55. godinu održavanja Teološko-pastoralnog tjedna. Dvije petice. Dva odlična. Prije 50 godina bio sam prvi puta na, tada zvanom Svećeničkom tečaju. Bio sam, koliko se sjećam, tada 1965. godine član Odbora. Milost je nakon pola stoljeća gledati kako je narastao ovaj godišnji jedincati skup zapravo susret. Teološko-pastoralni tjedan je držao korak s vremenom. I ovogodišnji Tjedan je primjer za to: *Brak i obitelj u proturječnostima suvremenog društva*.

Držeći se riječi evanđelja »Novo i staro – *nova et vetera*«, spomenuo bih nešto što je i staro i novo. Majka mi je već kao svećeniku ovo ispriopjerala. Bila je trudna s trinaestim djetetom. Nije joj bilo dobro. Otišla je k liječniku. On joj je rekao da mora prekinuti trudnoću, jer će inače umrijeti i ona i dijete u njoj. Sva uznemirena na ispovijedi je rekla svećeniku svoju tjeskobu. Pobaciti dijete značilo bi spasiti sebe i ostalu svoju djecu koja bi inače ostala bez majke. Svećenik joj je rekao samo jednu riječ: »A duša?« To je bilo dosta da je odlučila ne postupiti po savjetu liječnika. Sve je stavila u Božje ruke. Ako umre u porodu, Bog će se pobrinuti za ostalu njezinu djecu i za njezina muža. A Bog može učiniti i da ne umre. Porod je bio težak, ali uspješan. Ostala je živa i majka i dijete.

»Posle si se i ti rodil«, završila je moja majka svoje kazivanje meni. Rodila se još Jelica, četrnaesta, i ja Ivan, petnaesti i najmlađi.

Da je počinila pobačaj zacijelo ne bi više nikoga rodila, pa ni mene.

Dr. Pavao Brajša, liječnik, psihijatar, psihoterapeut i komunikolog u Varaždinu, piše redovno u *Glasi Koncila* priloge o braku i obitelji. Skupa smo studirali na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Posjetio sam ga kao bogoslov u Vlaškoj ulici. Otvorio mi je vrata njegov otac dr. Ćiril Brajša. Rekao mi da Pavića, tako su ga zvali, nema doma, ali neka uđem. Dok je gospođa Sofija Brajša otišla da nam nešto ponudi, on mi veli: »Spremate se za svećenika. I za celibat. Celibat je 'celi' bat. Ženidba su dva bata.«

U to je došla gospođa s pladnjem. Na sjećam se što je bilo na njemu. Kad je otišla očito po čaše on će: »Dobra je ko kruh. Odvjetnik sam po zvanju. Cio život sam se kao advokat svađao. To mi je prešlo u krv. Sad sam u mirovini. Ne mogu bez svađe. Žena mi je dobra kao kruh. Ali ja bih se svađao.«

Gospođa, rođena Dušić, sestra svećenika Adolfa Dušića, župnika u Brezovici, za komunističke vladavine strpana u zatvor jer su kod njega nađena pisma bl. Alojzija Stepinca, sjela je k nama. Razgovarali smo o njihovoj brojnoj obitelji: rodili su dvanaestero djece. Roditelje uvijek pitam o djeci i o imenu svakoga od njih. To činim po uzoru na sv. Ivana XXIII., koji je kćerku sovjetskoga vlastodršca Nikite Hruščova, što ju je s mužem novinarom Adžubejem, unatoč protivnim savjetima, odnosno pritiscima, primio u audijenciju, pitao za ime svakoga djeteta, jer da ono najljepše zvuči kad ga izgovara majka.

Pavao Brajša, kojega sam bio pitao što će specijalizirati u medicini koju je studirao, rekao mi je kroza smijeh: »Psihijatriju. Svijet je poludio. Tu će biti uvijek posla.« Doktorirao je iz područja obiteljske psihijatrije. I dr. Pavao Brajša piše o psihologiji braka i obitelji u *Glasi Koncila*.

Kao kapelan u Krapini držao sam vjeronauk. Dakako u crkvi. Tumačio sam sakramente. Tako i sakrament ženidbe. Nakon izlaganja digla je ruku jedna učenica. Očekivao sam pitanje u vezi s izlaganjem. A ona je upitala: »Vi ste tako lijepo govorili o sakramentu ženidbe. Pa zašto se niste oženili.« Ne sjećam se što sam odgovorio i jesam li odgovorio ili sam se samo nasmijao.

Ovo, što sam izvadio iz sjećanja, je i staro i novo – *nova et vetera*.

U Zagrebu, 27. siječnja 2015.